

Wegwijs worden

Psalm 126
Laatdienst 5 mei 2013

Voorganger: *

Jaartheme: Liederen van hoop en wanhoop

Welkom jullie allemaal in deze viering.

Psalm 126 is de psalm van deze zondag. Hij past precies op 5 mei.
Een oud lied, maar tegelijk ook nieuw
Vandaag, 5 mei staan we in Nederland stil bij bevrijding uit gevangenschap, onderdrukking.
Mensen keerden terug uit ballingschap,
Terug naar huis met aan hun lijf sjofole kleren, met in hun hoofd gruwelijke herinneringen.
Nog meer mensen bleven voorgoed in ballingschap.
Hun stemmen klinken alleen nog in de stilte, op de begraafplaatsen,
op onbekende plaatsen of keurig aangeharkte gedenkplaatsen.
Woestijn zou woestijn blijven voor de mensen die stierven
en niet terugkwamen, maar ook voor hun geliefden.
Het feest van 5 mei zou nooit luider klinken dan de stilte van 4 mei

Verdriet en vreugde, zo dicht bij elkaar deze dagen.
Ook psalm 126 bezingt beide.
De vreugde van het volk Israel om de bevrijding uit ballingschap,
dat godswonder, lang geleden.
Maar ook het verdriet en de wanhoop om het heden,
waarin mensen opnieuw gevangen zitten.
Alleen de herinnering aan dat godswonder van toen
houdt hen op de been en geeft hoop.
Ooit was het goed, ooit zal het weer goed zijn.
We zullen doorgaan.
Allen

Psalm 126

Een pelgrimslied.

Toen de HEER het lot van Sion keerde,
was het of wij droomden,
een lach vulde onze mond,
onze tong brak uit in gejuich.

Toen zeiden alle volken:
'De HEER heeft voor hen iets groots verricht.'
Ja, de HEER had voor ons iets groots verricht,
we waren vol vreugde.

Keer ook nu ons lot, HEER,
zoals u water doet weerkeren in de woestijn.
Zij die in tranen zaaien,
zullen oogsten met gejuich.

Wie in tranen op weg gaat,
dragend de buidel met zaad,
zal thuiskomen met gejuich,
dragend de volle schoven.

En wij, hier vandaag bij elkaar gekomen?
Wat heeft dit oude lied met ieder van ons te maken?

Wij, de voorbereidingsgroep,

waren zo vrij om dit gedicht te zien als een lied over de weg die ieder mens gaat.
Over de weg die ieder van ons zelf is gegaan of beter, nog steeds gaat.
Nu eens in tranen, dan weer in gejuich.
Soms moet je het met herinneringen doen en vechten om hoop te houden.
Soms lijkt het vanzelf te gaan.
Hoe een levensweg ook gaat, nooit is er een rechte lijn.
Ieder van ons zocht voor die ervaringen woorden,
soms licht, soms zwaar.

De weg die je gaat, je levensweg,
Het is de kunst om in alle omstandigheden te blijven gaan,
te blijven bidden, te blijven zaaien,
ook al is het in tranen.

Ballingschap

De Wegwijzer
Waarom mijd ik wandelpaden
waarom loop ik van de kaart
zompig door de sneeuw te waden
waar geen mens heeft rondgewaard?

Heb ik iemand iets misdreven
op dit slechte pad te zijn?
Wat een mens-onaardig streven
drijft me in die sneeuwwoestijn?

Al die namen op de borden
van de bergen tot de kust
zal ik hier ooit wegwijs worden
rusteloos op zoek naar rust?

Ach, mijn weg wijst zich vanzelf al
richting doodlopende straat
tot ik in een diepe kuil val
waar mijn naam op 't kruispunt staat.
(muziek Franz Schubert, hertaling Jan Rot)

geen huis
onveilig
waarheen
geen houvast
onzeker
alleen

Zoveel wegen in het leven.

Welke weg moet ik gaan?
Brenge mij waar ik zijn wil?
De weg terug wil ik niet gaan, die heb ik afgesloten.
Ik kwam veel vreugde en geluk tegen.
Maar dikwijls struikelde en verdwaalde ik.
Toch moest ik door op mijn eigen weg.
Sta nu op mijn kruispunt van het leven.
Zoekend met een kapot kompas.
Weet, ik moet het zelf doen, maar toch.
Ik verlang naar een arm om mij heen, die mij steunt in mijn rug.
Een stem die zegt, "het is goed zo".
Handen die mij vasthouden en vertrouwen geven.
voeten die een stukje met mij mee lopen.

Uitzicht

Als ik uit de bus stap op deze stralende zomerdag waarschuwt de buschauffeur mij vriendelijk: "denk erom met uitstappen, ik sta niet bij de stoep". Sissend sluit de deur zich achter mij en de bus verdwijnt. Daar sta ik, midden op het terrein van het busstation. Geen idee waar ik heen moet. Achter me hoor ik minstens twee bussen stationair draaien. Ergens links worden met geweld straatstenen de grond in gedreven. Voorzichtig doe ik een paar stappen naar voren in de hoop daar de veilige stoep te vinden. Een stilstaande bus is alles wat ik tegenkom. Voorzichtig loop ik erlangs. Plotseling slaat de startmotor aan. Hemel, als de chauffeur me maar gezien heeft. Want als dat niet zo is en hij trekt ineens op....

"kom maar, ik weet waar je wezen moet". Een doorrookte stem, een hand op mijn zomers-bloze arm, de geur van ongewassen mens en zware shag. Al mijn vooroordelen willen het roer overnemen maar ik haal diep adem en vraag: "hoe bedoelt u, u weet waar ik heen moet?" Nou, ik zie je hier elke week, je moet de bus naar Volendam hebben. Ik loop wel even mee. Zijn greep verstevigt zich en we zetten ons in beweging. Tussen de ronkende bussen uit stuurt hij me de veilige stoep op. Iets van opluchting kijkt om het hoekje. We gaan over de stoep een bocht om en nog een. Dit klopt, dit is bekend. "stoep af" bromt de man attent? Hier is je bus. Nu is de opluchting er helemaal. Ik bedank de man en stap de bus in. Tien minuten later stap ik er, veilig en wel, op mijn bestemming weer uit.

Wie kent niet de moeilijke weg van het loslaten, vertrekken. De weg die voelt als ballingschap. Dood, scheiding, verlies van dromen. Ze maken dat je jezelf opeens aantreft op een eenzame weg, wanhopig verlangend naar de plek waar het veilig was en warm en licht. Maar is die plek er nog, of is er alleen de sneeuwwoestijn zoals het lied van Schubert zingt. De stenen zijn harde struikelstenen. Het spoor is zoek. Keer uw lot Heer zingt de psalm wanhopig.

Wanneer gebeurt dat wonder dat je bevrijdt? Dat de harde struikelstenen tot wegwijzers worden? Steenhoopjes zoals je die in de bergen aantreft?

Ligt het geheim in de ander? De ander die je volgt of draagt en er is als het echt niet meer gaat? Die luistert of zwijgt of thee zet of een deken om je heen slaat maar die niet wijkt? De Ander, zwerfend en stinkend naar alcohol, desnoods? Die je weer uitzicht geeft, die je je dromen laat terugvinden.

De harde steen van de pijn vergaat nooit maar kan zo wel wegwijzer worden en jou wegwijz maken.

Vind de weg van het zoeken en het vinden.

De weg van geven en ontvangen.

De weg van samen en alleen.

De weg van liefde en haat.

De weg van ontspanning en inspanning.

De weg van grenzen en grenzeloosheid.

De weg van het mens zijn.

pakken van koffers en rugzakken en weglopen

harde stenen
struikelstenen
venijnige stenen
wegwijsstenen
lichtgevende stenen

harde stenen
struikelstenen
venijnige stenen
wegwijsstenen
lichtgevende stenen

harde stenen
struikelstenen
venijnige stenen
wegwijsstenen
lichtgevende stenen

harde stenen
struikelstenen
venijnige stenen
wegwijs stenen
lichtgevende stenen

* Lettie Oosterhof was door ziekte verhinderd.

LAATDIENSTEN KAPELKERK ALKMAAR

Eerste zondag van de maand - 12:00 uur - Laat 80